

L'Amor

Diuen els poetes, que l'Amor és l'únic raig de la llum del cel que ha fet estada en la terra dels homes; que és l'únic sentiment que surt de l'ànima i que la veu de l'Amor és la veu del cor que s'escampa com la flaire d'una fragant viola bosquetana.

Ningú més que ells podrà dir-ho amb paraula més clarivident, perquè «el poeta—digué en Maragall—és el ser més ignoscent i més savi de la terra». I com que l'Amor, el veritable Amor, naix en la saviesa de l'ànima ignoscenta, sols, entre els homes, els poetes poden cantar-lo, perquè el poeta, mentres és poeta, està allunyat de la materia, és com un esperit errívol, una boira totjust nascuda que sols ha sigut besada i empesa per la llum del Sol i per les ventades més altes.

Per a ésser poeta, no s'ha de sapiguer fer versos, perquè no ho són solzament aquells que saben trašpassar els seus sentiments a la superfície blanca del paper; n'hi ha prou amb tenir l'ànima netament pura, mirar les coses pel seu caire espiritual, parlar amb la veu del cor i plorar i riure traduïnt la verdadera vida dels nostres sentiments.

Si tothom ho fes aixís, tots devindríem poetes i miraríem a l'Amor com la clau d'or que obre les portes de la presó de l'ànima. Oh! si fos aixís, viuríem assaborint el doll de suprema vida que brolla del seu tracte íntim.

Diuen que Déu, en l'última jor-

nada del Gènesis, després de crear tot lo que els ulls veuen i la pensa endevina; després de donar vida a l'home i proclamar-lo rei absolut de la Creació, al contemplar la grandiositat immensa de la seva obra, la prova indiscutible de la seva grandesa, va dibuixar un somriure de satisfacció plena, el primer somriure que va veure el Sol totjust nascut. Després, quan l'home va empastifar la verge puresa de la Terra amb el llot de la seva falta, diuen que dels ulls del Criador va brollar-ne una llàgrima, la primera llàgrima que va xuclar la Terra que més endavant havia d'ésser regada pel plor de l'humanitat pervertida.

Doncs bé: d'aquell somriure i d'aquella llàgrima en devia naixer l'Amor, perquè el que és veritable, té goigs i llàgrimes; es susceptible al somriure i a la ploralla.

Si mai el veieu que s'aixuga els ulls, que camina abandonat per la Terra, que resa sense consol vora l'ombra envellutada dels xiprers, en l'etern silenci del cementiri, penseu que plora la cruïssa del desengany o la mort de l'esperança; penseu que aquells plors són perquè la seva llum és ofuscada parcialment o qu'és perduda entre les tenebres de la vida. Quan passa pel carrer, prenent forma en les rialles dringadores de la verges, o en el dolç esguard de blavosa vaguetat; quan xiuxreja a cau d'orella en l'intimitat ubriagadora; quan xiscla en la melosa besada que el vent gelós s'emporta per assaborir-ne la dol-